

Arrest

nr. 125 418 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 2 juni 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 mei 2014 diende de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in.

De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 2 juni 2014 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw ⁽¹⁾, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”.

Eveneens op 2 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De tweede bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. De Raad stelt vast dat er op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis). Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, is de Raad onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals hierboven vermeld, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.3. Met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid voert verzoeker het volgende aan :

“Verzoekende partij werd bij beslissing van 2 juni 2014 van haar vrijheid beroofd (zie stuk nr. 7) en maakt het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel naar haar land van herkomst (de bestreden beslissing) die ertoe leidt dat zij bij terugkeer een reëel risico op mishandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd zal leiden en zij een effectief beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd zal worden ontzegd en waardoor de gevraagde schorsing onmiddellijk dient te worden bevolen. De uitvoering van de bestreden beslissing schendt ook het recht op asiel van verzoekende partij omdat de repatriëring er voor zorgt dat dat een van de voorwaarden om asiel te kunnen vragen door toedoen van de verwerende partij wordt verhinderd: eenmaal teruggebracht in haar land van herkomst vervalt de grondvoorwaarde om asiel te kunnen aanvragen omdat zij niet langer in het buitenland verkeerd.”

3.2.4. Uit het administratief dossier en de stukken bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker op 20 mei 2014 een vierde asielaanvraag indiende en dat de in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bedoelde verklaring werd afgenomen. Op 2 juni 2014 werd een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis). Verzoeker werd overeenkomstig artikel 74, §2 in fine van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, meteen in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit bevel vormt het voorwerp van onderhavige vordering tot schorsing.

3.2.5. De Raad stelt vast dat de asielaanvraag van verzoeker blijkens het administratief dossier op 3 juni 2014 per drager werd overgemaakt aan de commissaris-generaal voor beslissing. Ter terechtzitting wijst de Raad erop dat een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid thans voorbarig is. Verzoeker toont immers niet aan dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is voorlopig in elk geval geschorst totdat de commissaris-generaal zich heeft uitgesproken op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Op verzoeker is immers artikel 75, §4 van het vreemdelingenbesluit van toepassing waarin het volgende wordt bepaald:

“§ 4.- De bijlage 26quinquies of de in artikel 72, § 2, bedoelde bijlage 25quinquies, afgegeven aan de vreemdeling die een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de wet heeft ingediend, wordt door de minister of zijn gemachtigde verlengd om het verblijf te dekken tot de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de wet heeft genomen.

In geval van inoverwegingname van de asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6/2 van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde, op onderrichting van de minister of zijn gemachtigde, aan de betrokken vreemdeling een attest van immatriculatie, model A, geldig voor drie maanden vanaf de datum van afgifte. Dit attest van immatriculatie wordt verlengd om het verblijf te dekken tot de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over de in overweging genomen asielaanvraag heeft beslist.”

3.2.6. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verwerende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden uitgevoerd zolang de commissaris-generaal geen beslissing heeft genomen. Aangezien de raadsman van verzoeker niet betwist dat de commissaris-generaal nog geen beslissing heeft genomen over zijn vierde asielaanvraag, kan het bevel in de huidige stand der dingen niet ten uitvoer worden gelegd. De Raad wijst terloops op het tweede lid van voormeld artikel uit het vreemdelingenbesluit waaruit blijkt dat, ingeval de commissaris-generaal de asielaanvraag in overweging zou nemen, verzoeker over een geldige verblijfstitel zal beschikken.

3.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er in casu geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd aangetoond omdat de huidige vordering tot schorsing voorbarig is. In afwachting van de behandeling van de asielaanvraag is het op het tijdstip van uitspraak van huidig arrest, niet mogelijk over te gaan tot de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 24 november 2000, nr. 91 077). Het heeft bijgevolg geen enkele zin om aan de hand van een onderzoek van de informatie over de situatie van personen die het Yazidi geloof van Malak Tawus aanhangen in Georgië die verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt - in het kader van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM - vooruit te lopen op de beoordeling door de commissaris-generaal van verzoekers vierde asielaanvraag. Er werd geen hoogdringendheid aangetoond.

Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden.

Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF